

K.br.299/15

U IME CRNE GORE

OSNOVNI SUD U BARU, kao prvostepeni krivični, sudija Tamara Spasojević, sa zapisničarom Zoricom Ivanović, u krivičnom predmetu optužene K.E. V., zbog krivičnog djela samovlašće iz čl.384 st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore i optuženih V. L., K. D. i V. S., zbog krivičnog djela samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 i 1 Krivičnog zakonika Crne Gore i krivičnog djela protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore, po optužnom predlogu Osnovnog državnog tužioca u B. Kt.br.... od 22.09.2011.godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 19.10.2016.godine u prisustvu zastupnika optužbe saradnika kod Osnovnog državnog tužioca P. Dj., optuženih K.E. V., V. L., K. D. i V. S., branioca optuženih K.E. V., K. D. i V. S., T. N., advokata iz B., kao i punomoćnika oštećenog Dj. J., advokata iz B., dana 24.10.2016.godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

Optuženi,

1. K.E. V. (pasoš broj ... izdat u 2 odeljenju milicije N. GUVD Republike S.) od oca V. i majke Lj., rodjene T., rodjena u R., grad J. S., dana 07.06.1979.godine, nastanjena u R. M., Č., sa boravištem u B., ul. B., ..., državljanka R., razvedena, majka jednog djeteta, advokat, srednjeg imovnog stanja, neosudjivana,

2. V. L. (JMBG ...) od oca M. i majke S. rođene V., rođen 26.04.1985.godine u P., nastanjen u P., ul. I ..., srednjeg imovnog stanja, državljanin C. G., neoženjen, bez djece, neosudjivan,

3. K. D. (JMBG) od oca S. i majke J. rođene M., rođen 18.11.1982.godine na C., nastanjen u B., B..., C., mehaničar, oženjen, otac jednog djeteta, srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Osnovnog suda u P. K.br.337/14 koja je postala pravosnažna dana 16.03.2015.godine zbog krivičnog djela ugrožavanje javnog saobraćaja iz čl.339 st.1 KZ CG kojom mu je izrečena uslovna osuda kojom mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca uslovno na jednu godinu kao i presudom Osnovnog suda u Kotoru K.br.294/13 koja je postala pravosnažna 23.05.2014.godine zbog krivičnog djela nasilničko ponašanje iz čl.399 Krivičnog zakonika Crne Gore kojom mu je izrečena uslovna osuda i utvrđena kazna zatvora u trajanju od šest mjeseci uslovno na jednu godinu i šest mjeseci,

4. V. S. (JMBG ...) od oca Ž. i majke R. rođene S., rođen 09.04.1988.godine u P., nastanjen u P. ul.N., C., završio srednju školu, policajac, neoženjen, bez djece, srednjeg imovnog stanja, neosudjivan,

Krivirusu

Zato što su,

K.E. V. dana 19.09.2011.godine, oko 15,00 časova, u Osnovnoj školi „J.“ u B., svjesna svog djela i htjela njegovo izvršenje, iako je znala da je njeno djelo zabranjeno, upotrebom sile samovlasno pribavljala pravo za koje smatra da joj pripada uspostavljanjem roditeljskog prava nad svojom maloljetnom ćerkom A.S. koja živi sa svojim ocem K. S. S. u B., dok su okrivljeni V. L., K. D. i V. S. samovlasno pribavljali pravo za drugog - K. E. V. koje pravo ona smatra da joj pripada, svjesni svog djela i htjeli njegovo izvršenje, iako su znali da je njihovo djelo zabranjeno, na način što je okrivljena K. E. V. zajedno sa V. L. i K. D. ušla u školu, a zatim u učionici u kojoj se nalazila oštećena A. na času, prišla sa jedne strane oštećenoj A., jednom rukom je dohvatila za ruku, a drugom rukom ispod potkoljenice, dok je sa druge strane K. D., jednom rukom uhvatio A. za ruku, a drugom ispod potkoljenice i istu bez njenog pristanka iznijeli iz učionice i iz škole, dok je V. L. uhvatio za obje ruke učiteljicu L. A. i iste joj stavio iza leđa i tako je držao kako bi omogućio nesmetano iznošenje A. iz učionice i škole, od strane K. D. i K.E. V. nakon čega je zadržao vrata od učionice kako bi onemogućio izlazak učiteljici, nakon čega su svi izašli iz škole, unijeli A. u PMV marke „P.“ reg.ozn. PG ... kojim je ispred škole čekao V. S., kada su svi ušli u vozilo i krenuli u pravcu S., pa su na ovaj način protivpravno oduzeli i ograničili slobodu kretanja maloljetnoj A.,

- čime su izvršili i to optužena K.E. V. krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore, a optuženi V. L., K. D. i V. S. krivično djelo – samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore i krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore.

Pa sud primjenom čl. 4, 5, 13, 15, 32, 36, 42, 52, 53 i 54 Krivičnog zakonika Crne Gore i čl.326, 329 i 374 ZKP-a, optuženoj K.E. V.izriče

USLOVNU OSUDU

- Kojom joj utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca i istovremeno određuje da se kazna neće izvršiti ukoliko okrivljena u roku od 1 (jedne) godine po pravosnažnosti presude, ne izvrši novo krivično djelo.

Sud optuženima V. L. i V. S., primjenom čl.4, 5, 13, 15, 32, 36, 42, 48, 52, 53 i 54 Krivičnog zakonika Crne Gore i čl.326, 329 i 374 ZKP-a, prethodno **utvrđuje**

- - za krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 i 1 Krivičnog zakonika Crne Gore, kaznu zatvora u trajanju od po 3 (tri) mjeseca i
- - za krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore kaznu zatvora u trajanju od po 30 (trideset) dana,

Pa sud optuženima V. L. i V. S. primjenom citiranih zakonskih propisa i z r i č e

- **USLOVNU OSUDU**

- Kojom im utvrđuje jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od po 3 (tri) mjeseca i 15 (petnaest) dana, i istovremeno određuje da se kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci po pravosnažnosti presude, ne izvrše novo krivično djelo.

Sud optuženom K. D. primjenom citiranih zakonskih propisa, te člana 4, 5, 13, 15, 32, 41, 42 i 48 Krivičnog zakonika Crne Gore i člana 226, 229 i 374 ZKP-a, prethodno **utvrđuje**

- za krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 i 1 Krivičnog zakonika Crne Gore kaznu rada u javnom interesu u trajanju od 120 (stodvadeset) časova,

- za krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore kaznu rada u javnom interesu u trajanju od 60 (šezdeset) časova,

Pa sud istog primjenom citiranih zakonskih propisa

OSUĐUJE

Na jedinstvenu kaznu rada u javnom interesu u trajanju od 180 (stoosamdeset) časova, a koje se ima izvršiti za vrijeme od 6 mjeseci, s tim što kazna ne može biti duža od 60 časova u toku jednog mjeseca.

Ukoliko optuženi ne vrši rad u javnom interesu, ta kazna će se zamijeniti kaznom zatvora, tako što će se svakih 60 časova rada u javnom interesu zamijeniti kaznom zatvora u trajanju od jednog mjeseca.

Na osnovu čl.239 st.2 ZKP-a oštećeni K. S. S. se radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upućuje na parnicu.

Optuženi su dužni da plate troškove postupka u iznosu od po 50,00 eura, na ime sudskog paušala, u roku od 15 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, dok će se o troškovima punomoćnika oštećenog advokata Dj. J. odlučiti posebnim rješenjem.

Obrazloženje

Optužnim predlogom Osnovnog državnog tužioca u B. Kt.br.... od 22.09.2011.godine, stavljeno je na teret optuženoj K.E. izvršenje krivičnog djela samovlašće iz čl.384 st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore, a optuženima V. L., K. D.u i V. S. izvršenje krivičnog djela samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 i 1 Krivičnog zakonika Crne Gore i krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore. Zastupnik optužbe je na glavnim pretresima od 18.10.2012.godine, od 13.03.2013.godine i od 19.10.2016.godine precizirao dispozitiv optužnog predloga na način kao u izreci presude, a u završnoj riječi predložio da sud optužene oglasi krivim i osudi po zakonu.

Optužena K.E. V. je u svojoj odbrani navela da je sa S. K. bila u vanbračnoj zajednici od 2002.godine, da su 2003.godine dobili zajedničko dijete A. koja je rođena 15.05.2003.godine u M.. Živjeli su u zajedničkom iznajmljenom stanu u M. sve do 2005.godine, kada je prekinuta njihova vanbračna zajednica, a sa kćerkom A. je ostala da živi u tom iznajmljenom stanu u kojem su kao porodica živjeli, dok je S. K. napustio stan i uopšte nije dolazio da vidi dijete, tj. istu je samo povremeno vidjao i to kada su je uzimali njegovi roditelji, koji su

ostali u dobrim odnosima sa njom i oni su dolazili da vidjaju dijete i imali su ključ od stana, tako da su ih često posjećivali, a jedne prilike su zatražili od nje da A. da njima na par dana. U aprilu 2006.godine, s obzirom da je priča o tome trajala nekih mjesec dana, dozvolila je i dala saglasnost da roditelji S. K. odvedu A. u S.P. na par dana i tom prilikom su imali izvod iz matične knjige rođenih na ime A., a sve sa razloga kako ne bi imali problema sa nadležnim organima u toku njihovog zajedničkog boravka sa djetetom tih dana. Dalje je navela da roditelji S. K., u vrijeme kada su se dogovorili, nisu vratili A., tako da je pomislila da se desilo nešto loše djetetu i pokušavala je da telefonskim putem dobije roditelje S. K. kao i samog S., ali u tome nije uspjela, već je bila prinuđena da se obrati i nadležnim organima. Nakon par dana, u njenu kancelariju u M., došao je punomoćnik S. K. koji joj je saopštio da S. želi da uredi njihove odnose za dijete i da mu je potrebna izjava kada i u kom vremenu S. može da uzme dijete na par dana. Pokušala je da objasni punomoćniku S. K., a što nije bilo sporno, da dijete može uzeti kad god hoće i da to nije problem i uz to mu je rekla da je dijete dala njegovim roditeljima nekoliko dana. Tako su prolazili dani vezani sa punomoćnikom S. K. i tek nakon 10 dana shvatila je da oni rade na vremenu i da imaju neke druge namjere od svojih predloga koji su joj iznijeti. Nadležni organi nijesu mogli da intervenišu jer nije postojala ni jedna odluka kome je dijete dodjeljeno, s obzirom da je dijete bilo zajedničko i da još uvijek nije sudskom odlukom određeno kome se dijete povjerava na čuvanje i vaspitavanje i izdržavanje. Tako je prošlo mjesec dana, a punomoćnik S. K. je došao sa novim predlogom, tj. da njihovo zajedničko dijete bude povjereno na čuvanje i vaspitavanje ocu, a da ona vidi dijete povremeno, s obzirom da, kako joj je rekao njegov punomoćnik, nema regulisan stan koji ima uticaja na predloženi sporazum. Upravo iz tog razloga, kao i iz razloga što se radilo o privremenom sporazumu, a sve sa namjerom da prevaziđe taj problem i imajući u vidu da je taj sporazum bio privremenog karaktera, da je u njemu pisalo da će se taj sporazum izmijeniti i da će dijete pripasti njoj na izdržavanje, čuvanje i vaspitanje čim riješi stambeno pitanje, pristala je na taj sporazum i taj sporazum je potpisan kod nadležnog notara. Vezano za komunikaciju između nje i punomoćnika S. K., u spisima predmeta kod M. suda postoje sva dokumenta. Nakon svega toga, S. K. joj nije omogućavao da vidi dijete, jedno vrijeme se dijete nalazilo u M. u odmarališu, a jedno vrijeme kod njegovih roditelja, tako da je preko policije pokušavala da vidi dijete, osim par puta kada su joj dozvolili da vidi dijete u njihovom prisustvu. Isto tako S. K. je promijenio bravu na stanu i praktično je ostavio bez ičega. Pokušavala je da preko njegovih prijatelja urazumi njega da ne postupa prema njoj tako, međutim, te njene molbe nijesu naišle na razumijevanje, pa je tako podigla kredit kako bi kupila stan, a sve kako bi dobila starateljstvo nad djetetom. Dakle, nakon što je potpisala sporazum kojim je određeno da se dijete povjerava na čuvanje, vaspitanje i izdržavanje S. K., a da ona održava lične odnose sa djetetom, pa nakon što je kupila stan, odlučila je da pokrene postupak pred nadležnim sudom kako bi se trajno uredili odnosi između nje i djeteta. Nadležni sud u M. je donio odluku 23.05.2007.godine u kojoj odluci je određeno da se dijete povjerava njoj na čuvanje, vaspitanje i izdržavanje, a da S. održava odnose sa djetetom. Međutim, S. se žalio na tu odluku, ali je pravosnažno odlučeno da se dijete povjeri njoj, a da S. održava lične odnose sa njim. U međuvremenu S. K. je sklonio dijete, tako da dijete nije bilo dostupno nikome niti je znala gdje se dijete nalazi. Tako je prošla jedna godina i tek krajem 2008.godine je saznala da se njeno dijete nalazi u C. G.. Od nadležnog moskovskog suda je donijeto rješenje od 05.04.2007.godine da se zabranjuje S. K. da napusti R., a dana 17.09.2007.godine je izdata potjernica za K. S. i A.K.. Dana 02.juna 2008.godine, nadležni istražni organ zapadnog administrativnog okruga je priznao svojom odlukom da je ona kao majka oštećena povodom postupka oduzimanja djeteta. Nakon toga opet je raspisana međunarodna potjernica za K. S. zbog oduzimanja djeteta, u maju-junu 2008.godine. 2008.godine oficijalno je utvrđeno da ni K. ni njegovi roditelji nijesu napustili R.. Nakon toga je I.slao svakoj zemlji zahtjev da li se S. K. nalazi u toj zemlji, a zadnja zemlja u kojoj su postali zahtjev je bila C. G. i tada se saznalo da se S. K. nalazio u C. G. i to u junu 2008.godine. Čim je saznala gdje se njeno dijete nalazi, odmah je došla u C. G. kako bi pronašla svoje dijete. U C. G. je odmah angažovala advokata, a prije toga je otišla u A. i izvijestila ih o problemu, a prije toga i u U. p. B.. Advokat je podnio zahtjev nadležnim organima kako bi ostvario njena prava. Saznala je da je od februara 2008.godine S. K. boravio u C. G.. Išla je u policiju da riješi problem, međutim kako joj je istekao boravak u C. G. morala je da se vrati u R.. Tako je prošlo 8 mjeseci, a ona je saznala da su odbijeni njeni

zahtjevi, tako da je opet otišla u policiju gdje su joj tražili da dostavi sve papire da je dijete povjereno njoj, a zadnja odluka suda u M. je bila 03.09.2008.godine kojom je određeno da dijete A. mora da se vrati njoj kao majci. Dana 16.03.2012.godine ova odluka iz M. kojom je određeno da se dijete preda njoj kao majci je priznata od strane Osnovnog suda u Baru. Takodje je punomoćnik za prava djeteta iz M. pisao nadležnim organima u C. G., odnosno A. i dana 25.04.2011.godine A. R. u C. G. je poslala dopis u kojem je navedeno da S. K. živi u B., a da njeno dijete A. uči u OŠ J. u B.. U tom trenutku je bila u R.. Došla je u C. G. i smjestila se u B. u hotel Š.. Stupila je u kontakt sa V. L. koji joj je bio preporučen od prijatelja iz M., tako da je samo imala komunikaciju sa V. L.. Tog dana, tj. 19.09.2011.godine za nju je u B. došao K. i zajedno su vozilom došli u B.. K. D. je došao za nju jer ga je angažovao V. L.. Vozilo kojim su krenuli za B. je bilo iznajmljeno od rent-a car. Prije ulaska u B., V. L. i V. S. su došli njihovim vozilom, a zatim su svi pošli do škole da bi ona vidjela svoje dijete. Kada su došli ispred škole "J." zajedno sa K. D. i V. L. je ušla u školu, dok je V. S. ostao u vozilu. Čim su ušli u školu, pitali su jednog dežurnog kurira gdje se nalazi A. K., koji ih je uputio da je A. u III razredu. Ispred učionice su zatekli njenu učiteljicu L. A. sa kojom je započela razgovor, koji je prevodio V. L.. Razgovor je tekao na način što joj je rekla da želi da vidi A. i da je ona njena majka. Međutim, L. A. je ušla u učiniocu i zatvorila vrata ispred nje. Učiteljica L. A. joj je rekla da ona nije njena majka, jer ona poznaje njene roditelja. Dalje je navela da je, s obzirom da je bila iznenadjena ovakvim postupkom L. A., ostala par minuta ispred učionice. Nakon par minuta, čula je da je A. izašla i da razgovara sa K. S., i da nakon toga završava razgovor u ulazi u učionicu. Ušla je u učiniocu i ugledala svoje dijete, i u tom trenutku je kod nje proradio majčinski instinkt. U tom trenutku joj nije stalo šta će se desiti, samo je htjela da pridje svom djetetu, što je i uradila. A. je pokazala njihove slike i rekla joj je da joj majka. Nju je dijete gledalo sa navjericom, i tom prilikom joj je rekla da joj je S. rekao da ona ima drugu majku sa kojom ona živi i da ne postoji ni jedna druga majka osim majke koju ima u C. G.. Za to vrijeme, A. L. je cijelo vrijeme pokušavala da na svaki način omete njen kontakt sa djetetom, a čak je i fizički gurala i držala za rame ponašajući se dosta agresivno. Odlučila je da zagrlj svoje dijete i tako je zajedno sa djetetom izašla iz učionice. Dodala je da je samo htjela da razgovara sa svojim djetetom i da joj objasni o čemu se radi, tj. da joj kaže da je ona njena majka. Obzirom da se stvorila ovakva situacija i da nije naišla za sve ove godine na razumijevanje nadležnih organa, krenula je u pravcu svojih kola sa djetetom u naručju. Zna da je V. L. ušao sa njom u učionicu, jer ga je pozvala, ali ne zna da li su on i K. D. bilo šta preduzeli, jer ništa nije vidjela osim svog djeteta. Zna da učiteljicu L. A. niko nije fizički dirao od prisutnih, niti je iko nasrtao na nju. Sa djetetom u naručju je ušla u vozilo G. i uputili su se u pravcu P.. U P. je htjela da se nađe sa S., a sve kako bi se sporazumjeli oko njihovog djeteta. U mjestu B., u B., zaustavila ih je policija i odvela u policijsku stanicu u B.. Njena kćerka tokom cijelog puta nije iskazivala nikakvo negodovanje zato što je bila sa njom u autu, već je ista bila začudjena. Međutim, nakon što su došli u policiju, njena kćerka ju je držala za ruku, bila uz nju i nije htjela da se odvaja od nje, a i uspjela je da joj kaže i da joj se pohvali o svojim uspjesima, da ima sestru koja je bolesna, da uči u školi i o svom životu u B.. Istakla je da je zahtjev za priznanje strane sudske odluke predala sudu 13.09.2011.godine i predmet je evidentiran kod Osnovnog suda u Baru R.br.20/11. Nije htjela da otme dijete, konsultovana se sa advokatom koji joj je rekao da prije odluke suda može da se vidi sa djetetom kad ona želi, ona je advokat i razumije da ne može sa djetetom da ode iz druge zemlje, da se to tako ne radi i najbitnije joj je bilo da stupi u kontakt sa djetetom. Advokata je angažovala kako bi sudskim putem dobila dijete i kako bi joj on pomogao da podnese zahtjev državnim institucijama. Na glavnom pretresu dana 15.03.2016.godine je u svemu izjavila kao u prethodnom postupku i na glavnim pretresima od 30.03.2012.godine i 21.06.2012.godine, a odgovarajući na pitanja branioca optužene da pojasni na koji način je izvela djevojčicu iz učionice, optužena je navela da ono što smatra da treba prvo da kaže i zbog čega se ne slaže sa navodima iz optužnog predloga, to je da je ona kritičnom prilikom upotrijebila silu prema svojoj kćerci. Nikakvu silu nije primijenila, niti se događaj dogodio kako je to u optužnom predlogu navedeno. Ona je kćerku nakon što je razgovarala sa njom kako je sve to u svojoj odbrani detaljno ranije opisala uzela za ruku, njena kćerka je ustala sa stolice, praktično su napravile tri koraka, došli su do sredine učionice, onda je učiteljica koja je bila u razredu počela da je sprečava da sa A. izađe iz učionice, učiteljica je počela da je hvata za ruke i da je gura od djevojčice, to je bilo pred izlazom iz

učionice pred vratima i pošto je na neki način došlo do rasprave između nje i učiteljice, jer je ona nju sprečavala da izađe iz učionice, ona je kćerku uzela u naručje i od učionice do ulice je praktično nosila u naručju. U tom trenutku su plakale i ona i njena ćerka A.. Ona joj je svo vrijeme govorila da će krenuti kod njenog oca koji će joj reći da je ona njena majka, a nije joj majka druga žena. Ona A. nije uopšte stiskala dok je nosila, ona je u tom periodu već bila velika djevojčica i da je željela mogla je nesmetano da se spusti iz njenog naručja i da se vrati u školu, što ona nije učinila. Istakla je da je ona u tom periodu teško hodala jer je imala povredjenu nogu i to ugradjenu šipku u nozi, u tom pravcu postoji i medicinska dokumentacija u spisima, i pošto je noga jako zaboljela kada je bila blizu kapije od škole zamalo je pala noseći nju u naručju, zbog toga se A. pridržala za kapiju od školske ograde da ne bi obije zajedno pale. Zahvaljujući tome što se A. pridržala za kapiju to je nju stabilizovalo i ona je uspjela da ostane na nogama. Vrata od kapije su jako uska, ona je da bi kroz kapiju prošla morala bočno da se okrene i to je momenat kada je umalo pala i kada se A. pridržala za ogradu, tako da je ostala na nogama. Ona je A. prije nego što su ušle u vozilo, spustila ispred vozila, A. je sama ušla u kola i ona nikakvu silu nije primijenila da bi ona ušla u vozilo, već je ona to dobrovoljno učinila. Još jedna vrlo značajna činjenica to je da kada ih je policija zaustavila, V. i K. su izašli iz vozila jer je V. pokazivao dokumenta, a ona je sa djevojčicom sjedjela na zadnjem sjedištu, jedan policajac im je prišao i pitao je A. kako se osjeća i ko je žena koja sjedi pored nje, misleći na nju, ona je policajcu rekla da je ona njena majka i da su krenuli kod njenog oca u P.. Ni jednog momenta nije policajcu rekla da je u šoku ili da je prema njoj bila primijenjena sila, naprotiv, njih dvije su zajedno otišle u policiju kolima u kojim su bili. Po dolasku u policijsku stanicu A. je držala za ruku i zajedno su ušle u stanicu policije. Dok je davala izjavu u policiji A. je sve vrijeme sjedjela u njenom krilu i ni u jednom trenutku nije bilo govora o tome da je primijenila silu prema njoj. Nakon što je odluka M. suda kojom je kćerka njoj povjerena priznata od strane Osnovnog suda u Baru, ona se sa svojom kćerkom vratila u M. i to 2015. godine tamo su živjeli par mjeseci, zbog bolesti bila je dvije nedelje u bolnici u M. nakon čega je otac uzeo kod sebe i ona sada živi sa ocem u M.. Na pitanje zastupnika optužbe zašto je djevojčica sada sa ocem optužena je navela zato što je ona dobila poziv za sudjenje i došla je u B. da se odazove na poziv suda. Na sledeće pitanje zbog čega je djevojčica plakala u učionici, optužena je navela da je A. plakala zato što joj je ona govorila da joj ja majka, a ona je tvrdila da joj je majka J. K. i bila je u šoku zbog riječi koje joj je ona rekla, a to je da je ona zapravo njena majka, jer je kćerka nju vidjela poslednji put kada je imala četiri godine i vidjela je po njoj da je prepoznala, ali joj je saopštila da je njoj otac objasnio da sve čega se ona sjeća i što priča nije istina. Ta njena rečenica je uticala na nju da se jako iznervira jer je pogodilo to što je njena ćerka mislila da joj je druga žena majka, zato je instiktivno i odreagovala, uzela je za ruku i htjela da joj sve van učionice objasni i da krenu kod njenog oca da razjasne čitavu situaciju. Na sledeće pitanje da li joj se učinilo da je djevojčica i uplašena, otpužena je navela da se njoj činilo da ona nije bila uplašena.

Optuženi V. L. je u svojoj odbrani naveo da je pozvan od prijatelja iz M. koji ga je angažovao da pomogne njegovoj prijateljici, kako bi se snašla u C. G., s obzirom da ne zna crnogorski jezik. Čuo se sa K.E. i dogovorili su se da odu u B., kako bi ona vidjela svoje dijete. Nije znao kakve sve probleme ona ima, ali je znao da se vodi neki postupak u sudu, tj. neki postupak oko priznavanja dokumenta. S obzirom da je E. imala namjeru da vidi svoje dijete koje je bio u školi, pozvao je K. D. koji živi u B. i zamolio ga podje do hotela Š. u B. i da doveze E.. Tako je i bilo, tog dana 19.09.2011. godine, negdje oko podne, zajedno sa bratom od ujaka V. S. je krenuo vozilom P. iz P., dok su K. D. i E. krenuli svojim vozilom iz pravca B. u pravcu B., a sve u namjeri da ona vidi svoje dijete u B., u školi „J.“. Sastali su se na putu prema B., svoje vozilo je ostavio pored puta nadomak B., a zatim ušao zajedno sa V. S. u G. u kojem su se nalazili K. D. i K. E.. Otišli su u B., gdje su prvo pošli na kafu, a zatim su otišli ispred škole „J.“. Dalje je naveo da je sa E. ušao u školu, gdje su pitali redara gdje uči A., da bi se zatim uputili prema tom odjeljenju. Na putu prema toj učionici, sreli su L. A., a za njima je došao K. D.. Bio je prevodilac razgovora između E. i L. A.. E. se obratila L. A. da želi da vidi svoje dijete i pokazala joj pasoš na kome se nalazila i njena i A. na slika, a zatim joj rekla da želi da priča sa djetetom, ali nije naišla na

razumijevanje od strane L. A. koja je počela da više i da joj govori da nije njena majka, a zatim je ušla u učionicu. Ostali su da stoje u holu iznenadjeni tim njenim postupkom. Nakon minut je izašla učiteljica držeći telefon u ruci i govoreći im da idu odatle jer ona nije njena majka. Okrivljena je vidjela svoju djevojčicu, ušla je u učionicu i prišla A., poziva njega i K. D. da udju u učionicu, oni ulaze, njega poziva da prevodi, u tom trenutku im prilazi učiteljica A. i počinje da viče, a E. uzima dijete za ruku, a onda je L. A. počinje da ih fizički razdvaja. Iz tog razloga je E. uzela dijete u naručje i izašla iz učionice. Našao se u čudu, nije nikoga prstom takao, jer je mislio da će samo da prevodi. On je svo vrijeme stajao pored E. i nije preduzimao nikakvu radnju, nije držao učiteljicu za ruku niti je držao zatvorena vrata da spriječi izvodjenje djevojčice iz učionice, pitao je E. o čemu se radi jer je primijetio da dijete plače i da stanje nenormalno, na šta je E. odgovorila da je dijete njeno i idu u P. da razgovaraju sa ocem djeteta. Zatim su ušli u vozilo G. na način što je V. S. bio za volanom, a pored njega je sjedio K. D. koji je bio prethodno u učionici i stajao iza njega, zatim je on sjedio iza vozača, a pored njega je sjela K. sa A.. Pitali su K. da li želi da prošetaju sa njom, a ona je rekla da želi da ide u P. da se vidi sa svojim mužem. Stali su kod vozila P. koji je prethodno parkirao na domak B., i upravo iz tog razloga što je ona htjela da ide u P., ušli su u vozilo P. i ostavili njeno iznajmljeno vozilo G. na mjestu gdje je bilo parkirano njegovo vozilo, a zatim su se uputili u pravcu P., a u mjestu B. ih je zaustavila policija koja im je tražila dokumenta, oni su policiji su objasnili da je A. ćerka K.E.. U tom trenutku su im rekli da moraju da idu do policije, a kada su došli do policije, A. je uzela za ruku K.E. i ušli su u policiju. Na glavnom pretresu dana 15.03.2016.godine je u svemu izjavio kao u prethodnom postupku i na glavnim pretresima od 30.03.2012.godine i 21.06.2012.godine, a odgovarajući na pitanja da objasni na koji način je maloljetna A. izašla iz učionice, optuženi je naveo da on negira da je učiteljicu držao za ruke, a obzirom da se događaj odigrao prije pet godina i da je čitao iskaze i optuženih i svjedoka ne može se sjetiti uopšte na koji način je djevojčica A. izašla iz učionice.

Optuženi K. D. je u svojoj odbrani naveo da je dobio poziv od svog druga V. L. da prebaci okrivljenu K.E. od B. do B.. Nalazio se u B. i pošao je u hotel "Š." gdje se nalazila K.E.. Ona ga je sačekala sa svojim vozilom rent-a-car G. i prebacio ju je do B.. Nadomak B. su se sastali sa V. L. i V. S. koji su parkirali svoje vozilo i prešli u njihovo vozilo, zatim su otišli i popili piće, da bi zatim pošli do škole "J." kako bi okrivljena vidjela svoje dijete. Nije znao o čemu se radi, već je samo htio da pomogne njegovom drugu V. L. i to tako što će prebaciti E. do škole da ona vidi svoje dijete. Kada su ušli u školu, pitali su redara gdje se nalazi odjeljenje III razreda. Ispred te učionice su zatekli učiteljicu L. A. kojoj je okrivljena pokazala pasoš u kojoj su slike nje i njene ćerke, i koja je tražila samo da vidi svoje dijete. L. A. nije htjela da prihvati navode okrivljene K. da je K.majka A., a zatim je K.vidjela svoje dijete u učionici, na vratima su stajali on i L. i nakon što ih je E. pozvala rukom da udju u učionicu oni su i uradili. A. nije poznala majku, nije primijetio da je ragovala, nakon čega je E. A. uzela je za ruku i izvela iz učionice, djeca su plakala, a A. nije plakala, ni on ni L. nijesu pomagali E. da iz učionice izvede svoje dijete, ni jedan od njih dvojice nije držao učiteljicu za ruke, niti djevojčicu. Takodje ni jedan od njih dvojice nije držao vrata da se ne mogu otvoriti. Svi su izašli iz škole i ušli u vozilo G. u kojem je bio V. S.. K. je u toku vožnje navela da želi da ide u P., da bi se vidjela sa K. S. ocem A., a na putu za P. ih je zaustavila policija i privela.U završnoj riječi je naveo da je saglasan da u slučaju da sud utvrdi njegovu krivicu prihvata da mu se izrekne kazna rada u javnom interesu.

Optuženi V. S. je u svojoj odbrani u prethodnom postupku naveo da je dana 19.09.2011.godine bio u B. sa svojim bratom od tetke L. V. koji ga je zamolio da podju do B. sa nekom gospodjom iz R. da ona uzme dijete. On je sa L. pošao vozilom marke „P“, zaustavio se ispred škole, na ulici, ne zna naziv škole a K. D. i R. su došli vozilom marke "G." i to vozilo su parkirali na ulici. U školu su ušli L. V., K. D. i ta r., šta se u školi dešavalo on ne zna, a kada su izašli iz škole on je sjedio za upravljačem. U vozilu na mjestu suvozača je sjedio D. K., dok su L.

V., R. i ta djevojčica sjeli na zadnje sjedište. Djevojčica je sjela između R. i L. V. i normalno je izašla iz škole i pričala sa majkom. On nije znao da su oni tu djevojčicu nasilno uzeli iz učionice jer su mu rekli da treba da podje kod oca. Kad su izašli iz B. zaustavila ih je policija, a odgovarajući na pitanja šta je V. L. rekao, zašto da idu u B. i da se precizno izjasni da li da uzme ili da popriča sa djetetom, okrivljeni je naveo da je rekao da popriča sa djetetom, tvrdi da se prethodno pogrešno izrazio kada je rekao da hoće da uzme dijete. Na glavnom pretresu od 30.03.2012.godine je naveo da je dana 19.09.2011.godine dobio poziv od svog druga V. L. da podje zajedno sa njim jer treba nešto da prevodi u B.. Pošao je sa njim i to vozilom P.. Nije znao ništa o tome što on treba da radi i sa kim treba da se sastaje, tj. da je uloga V. L. da prevodi za neku R. u nekoj školi. Negdje na ulazu u B. sastali su se sa K. D. i K.E. koji su došli vozilom G.. Na ulaz B. su parkirali svoje vozilo i prešli u njihovo vozilo, zatim su otišli na kafu, a nakon toga su otišli do škole. Nije mu bilo čudno što je dijete došlo sa K., jer je to bilo njeno dijete. Predložili su joj da negdje prošetaju sa djetetom. K.nije pristala na to, i tražila je da ide u P. da se vidi sa mužem, tako da su svi prešli u vozilo P.. K.i A. su se normalno ponašale i okrivljena K.je pokazivala neke slike A.. Na putu za P. zaustavila ih je policije i lišila slobode. Na glavnom pretresu dana 15.03.2016.godine je u svemu izjavio kao u prethodnom postupku i na glavnim pretresima od 30.03.2012.godine i 21.06.2012.godine. Na pitanje suda da li je vidio kako je djevojčica došla do kola, optuženi je naveo da je on bio u vozilu i vidio je samo trenutak kada su A. i njena majka ušle u vozilo, djevojčica je sama ušla u vozilo, a pored nje na zadnje sjedište je sjela njena majka. Djevojčica se za vrijeme dok su se vozili autom potpuno normalno ponašala, nije plakala, sjeća se da joj je K.E. pokazivala neke fotografije i njih dvije su razgovarale ne ruskom jeziku, a on ruski jezik ne razumije.

Sud je u dokaznom postupku proveo sledeće dokaze: na saglasan predlog stranaka pročitao je iskaz zakonskog zastupnika oštećene A. S., K. S. S., saslušao svjedoke L. A., B. M., M. B. V. i J.R., pročitao iskaze svjedoka J. Z. i S.B., pročitao službeni zabilješku Ku.br.... od 19.09.2011.godine, izvod iz matične knjige rođenih za maloljetnu K. A. S., na saglasan predlog stranaka pročitao dopis Centra za socijalni rad za Opštine B. i U. od 27.11.2012.godine, rješenje Višeg suda u P. Gž.br.1829/12-11 od 25.05.2012.godine, rješenje Osnovnog suda u Baru Ip.br. 73/12 od 09.10.2012.godine, rješenje Višeg suda u P. Gž.br.4783/12 od 16.11.2012.godine, pravosnažno rješenje Osnovnog suda u Baru R.br.25/11 od 16.03.2012.godine, izvršio uvid u odluku gradskog suda M. oblasti od 21.03.2012.godine prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., uvid u dopis povjerniku predsjednika R. f. prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., uvid u odluku od 05.04.2007.godine suda M. oblasti, prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., odluke dostavljene od strane okrivljene ovom sudu koje su prevedene sa ruskog jezika na crnogorski jezik, pročitao izvod iz registra kaznene evidencije M. p. KE na ime optuženog V. L. izdat od M.p. CG pod brojem KE ... od 19.10.2016.godine, a koji je pribavljen putem Pris-a, izvod iz registra kaznene evidencije M. p. KE na ime optuženog K. D. izdat od M. p. CG pod brojem KE ... od 19.10.2016.godine, a koji je pribavljen putem Pris-a i izvod iz registra kaznene evidencije M. p. KE na ime optuženog V. S. izdat od M. p. CG pod brojem KE ... od 19.10.2016.godine, a koji je pribavljen putem Pris-a.

Sud je donio rješenje da se u dokaznom postupku neće kao svjedok saslušavati D. D., kao ni svjedok Lj. R. jer je činjenično stanje u ovoj krivično pravnoj stvari u dovoljnoj mjeri rasvijetljeno, kao i da se neće pribavljati izvod iz KE za optuženu K.E. V., jer je ista rođena u R. federaciji, pa bi pribavljanje tog dokaza vodilo nepotrebnom odugovlačenju krivičnog postupka, kao i da se neće u svojstvu svjedoka oštećene saslušavati malodobna A. K. S., pri čemu je sud imao u vidu mišljenje Centra za socijalni rad, kao i protek vremena od događaja koji se desio 19.09.2011.godine dakle prije pet godina, kada je malodobna oštećena imala osam godina.

Svjedok oštećeni S. K. je u svom iskazu izjavio da je stupio u vezu sa K.E., nisu sklapali brak i u toku te njihove veze rođeno je njihovo zajedničko dijete A., nakon čega je prihvatio kao dijete i priznao ga. Odlučio je da zajedno sa K.E. i djetetom živi u njegovom stanu kod njegovih roditelja. Međutim, ubrzo su nastali problemi, te se ista odselila iz stana. Angažovao je jednog notara kako bi preko njega regulisao njihove odnose vezano za zajedničko dijete i prihvatio je da K. može vidjati dijete povremeno. Njihovo dijete je imalo zdravstvenih problema o kojima E. nije brinula. U tim vidjanjima okrivljene i zajedničkog djeteta, često je dolazilo do svadja, a u oktobru 2006.godine je došlo do tuče između izmedju njih, kada ga je okrivljena tukla. Tada se pogoršalo stanje njihove kćerke, tako da je morao više da brine o njoj, s obzirom da je po struci ljekar. Krajem decembra 2006.godine, zbog zdravstvenih problema njegove kćerke, kada su ga doktori savetovali da sa kćerkom ode u C. G., a o tome je bila obaviještena i K.E., otišao je za C. G.. U januaru 2007.godine, pozvan je u R. kod sudskog istražitelja i istražitelji su mu rekli da je pozvan povodom nekog falsifikata u vezi nekog notarskog testamenta. Dobijao je prijetnje od nekih ljudi koji su prijetili njemu i njegovoj kćerki. K. je znala gdje se nalazi ali ga nije kontaktirala. A. je upisao u školu u B. i rekao je da je majka A., J. K., sa kojom je u C. G. stupio u brak. Bio je predsjednik ljekarske komisije u C. G., tako da je na internetu bila njegova adresa. Njega je supruga nazvala kritičnog dana i rekla mu šta se desilo, otišao je u školu u B. i saznao o čemu se radi, nakon čega je iz policije uzeo dijete. Na zapisniku o glavnom pretresu od 16.02.2015.godine, svjedok K. S. je u bitnom naveo da je ranije dao svoj svjedočki iskaz na crnogorskom jeziku i tada u zapisniku nije navedeno onako kako je on rekao. Nakon kritičnog događaja A. je bila jako uplašena, a to se ogledalo u tome što je imala noćne košmare i mokrila je u postelji i nakon toga je morao da potraži stručnu pomoć ljekara, koji su ustanovili da je nakon tog događaja imala posttraumatski sindrom, pa su nakon toga morali da potraže pomoć psihologa, imala je problem sa komunikacijom sa svojim vršnjacima, a i do današnjeg dana A. ide na preglede kod psihijatra jer ima problema sa snom odnosno ima noćne more, a naročito poslije kontakta sa majkom. Pridružio se krivičnom gonjenju protiv okrivljenih i prema istima postavio imovinsko pravni zahtjev.

Svjedok J. Z. je u svom iskazu izjavio da je predmetnog dana vidio da je majka vodila dijete, da je jedno vozilo bilo ispred škole, da su to dijete ubacili u vozilo i odvezli ga, kao i da je djevojčica vikala, plakala i otimala se.

Svjedok L. A. je u svom iskazu navela da je dana 19.09.2011.godine bila na svom radnom mjestu u OŠ J.. Učiteljica je i zna da A. K. uči u njenom razredu i da ima oca S. K. i majku J.. To su bili podaci koje je znala, a ti podaci su joj prezentovani od strane službe škole koja je vjerovatno podatke dobila od S. K.. Par minuta prije velikog odmora, izašla je iz učionice i zatekla K., V. i K. D. ispred njihove učionice. V. L. je započeo razgovor sa njom, govoreći joj da je K.majka A. i da želi da vidi A.. Rekla im je da ne može to da im dozvoli i da se obrate upravi škole. Pokazan joj je pasoš okrivljene u kojem je slika njene bebe za koju nije vidjela da se radi o A.. Ušla je u učionicu da telefonskim putem pozove direktoricu i da je obavijesti o tome. Izašla je sa telefonom iz učionice, jer nije htjela da pred djecom razgovara. Nakon što je izašla, V. L. je upitao „šta to radite telefonom, koga ćete da zovete“. Vratila se u učiniocu i stupila u kontakt sa direktoricom. U tom trenutku su ušli K.E., zatim V. L. i K. D.. Iste je zamolila da izađu ali se tada desilo sledeće: okrivljena K. je prišla djetetu, istu nije razumjela jer je govorila na ruskom, a djevojčica je ustala i govorila ne i sakrila se iza nje. Govorila je da ostave dijete, a onda je jedan od njih dvojice, ne može se izjasniti o tome ko, dohvatio za ruke koje joj je stavio iza leđa, dok je drugo lice, zajedno sa K. dohvatilo A., i to jednom rukom za njenu ruku, a drugom rukom za potkoljenicu noge, podiglo je visoko, a zatim je zajedno sa K. iznio djevojčicu iz učionice. Misli da je to bio L. V., s obzirom da je sa njom razgovarao, a takođe je to lice najvjerovatnije zadržavalo vrata sa spoljašnje strane i nije joj dozvolilo da izađe, a prethodno je odgurnuo na jednu policu od knjiga. U konačnom je izjavila da su oni istrčali iz škole, da je i ona izašla za njima, da nije vidjela ništa osim kad je auto krenulo i vidjela je samo okrivljenog K. D. kako drži spoljašnja vrata od izlaza iz škole. Svjedoku su u prethodnom postupku od strane

Osnovnog državnog tužioca prilikom saslušanja na zapisniku od 19.09.2011.godine pokazane fotografije V. L. i K. D. i ista je izjavila da je lice koje je na fotografiji označeno kao L. V. sa njom razgovaralo i to lice je nju najverovatnije dohvatilo za ruke i iste joj stavilo iza leđa, dok je drugo lice K. D. zajedno sa K.E. dohvatilo A. i to jednom rukom za ruku, a drugom za potkoljenicu noge, a E. takodje sa druge strane i tako su učenicu iznijeli iz učionice. Lice koje je nju držalo je nakon što su oni iznijeli djevojčicu iz učionice zadržalo vrata i onemogućavalo je da izađe iz učionice. Na glavnom pretresu dana 15.03.2016.godine je u svemu izjavila kao u prethodnom postupku i na glavnim pretresima dana 30.03.2012.godine i 16.02.2015.godine, a odgovarajući na pitanja svjedok je navela da ona djevojčicu A. od momenta kada je izvedena iz učionice nije više vidjela i ne može se izjašnjavati o tome da li su je nosili ili je sama hodala jer je ona za to vrijeme bila u svojoj učionici obzirom da su držali zatvorena vrata od učionice kako ona ne bi mogla da izađe, a kako je to već opisala u svojim izjavama ranije. Kada je konačno uspjela da izađe iz učionice vidjela je da na vratima od škole stoji tadašnji pomoćnik direktora V. M.vrata su bila zatvorena, vidjela je da sa druge strane jedan muškarac drži vrata zatvorena i to je sve što je ona vidjela, A. nije u tom trenutku nigdje vidjela. Sa sigurnošću se ne može sjetiti ko je lice koje je nju držao za ruke, a ko je lice sa K. iznijelo djevojčicu iz učionice, a to je i ranije isticala, čitav taj događaj je bio jako stresan za nju i sve se brzo odigralo.

Svjedok B. M. je u svom iskazu izjavio da je kritične prilike, tj. dana 19.09.2011.godine, oko 15,00 časova, bio u zbornici škole „J.“. Začuo je viku i izašao je ispred i primijetio jednog momka kako drži profesoricu A. L., koji je istu odgurnuo, izašao napolje, a zatim zatvorio vrata sa spoljne strane, tako da je onemogućio profesoricu i njega da izađu napolje. Obzirom da su vrata u staklu, vidio je da K.E. drži jedno dijete u naručju, zatim je vidio kako se dijete drži rukama za ogradu, a zatim i kako je prišao jedan momak i pomogao joj da uzme dijete i odvede u auto. Primijetio je samo dva momka sa K. koji su ušli u auto i otišli sa djetetom. Dalje je izjavio da je vidio da se djevojčica držala za ogradu i da je negodovala da ide sa tom ženom, za koju je kasnije saznao da je njena majka. Stekao je utisak da je dijete plakalo, ali to nije mogao da čuje jer su bila zatvorena vrata. Na glavnom pretresu od 16.02.2015.godine je odgovarajući na pitanja naveo da je profesoricu A. L. jedan od momaka držao za ramena i ona je tada govorila povišenim tonom "otimaju dijete" i kada je taj momak vidio da prilaze on i pomoćnica direktora V. M., on je odgurnuo A. i otvorio vrata i sa spoljne strane je držao vrata kako oni ne bi mogli da izađu dok ne uvedu A. u auto. A. se držala za ogradu, a E. je vukla da je odvoji od ograde i koliko on može da zaključi A. nije htjela da ide. S obzirom da se radi o staklenim vratima oni su mogli sve da vide šta se dešava napolju, a taj momak je pustio vrata u trenutku kada je auto bilo parirano ispred kapije i kada su uveli A. i on je tada utrčao u auto. Na glavnom pretresu dana 15.03.2016.godine je naveo da u svemu izjavljuje kao na zapisnicima o glavnom pretresu dana 18.10.2012.godine i 16.02.2015.godine, a odgovarajući na pitanja suda da objasni u kom položaju su bile optužena E. K.i malodobna A. kada ih je prvi put primijetio, svjedok je naveo da je on njih dvije vidio na izlaznim vratima škole kako se kreću prema školskoj kapiji, E. je djevojčicu po njegovom utisku vukla za ruku tj. obgrlila je rukama i izgledalo je kao da se ne kreće svojevrijedno i opirala se da hoda sa tom ženom. Od izlazne kapije škole pa do vozila koje je bilo udaljeno oko 10 metara od kapije okrivljena E. je nosila dijete u naručju jer se djevojčica prethodno držala za školsku kapiju, a jedan od muškaraca koji su bili sa njom u društvu joj je u tome da odnesu djevojčicu do kola pomogao, ali on ne može da se izjasni ko, jer se ne sjeća lika tog muškarca. Na pitanje gdje se svjedok nalazio kada je ugledao okrivljenu i djevojčicu, svjedok je naveo da je on od optužene i djevojčice bio udaljen 10-12 metara kada ih je prvi put ugledao u blizini izlaznih vrata škole, a drugi dio koji se tiče odnošenja djevojčice do vozila i njenog držanja za ogradu je gledao stojeći na ulaznim vratima škole, iza stakla kako je to detaljno opisao u svom iskazu ranije.

Svjedok S. B. je u svom iskazu izjavila da je kritične prilike, tj. dana 19.09.2011.godine, ispred marketa M. vidjela jedno dijete, jednu ženu i dva muškarca koji su iz vozila bez reg. tablica prebacili dijete u drugo vozilo, a zatim su svi prešli u drugo vozilo sa registrarskim tablicama. Nije vidjela da neko stavlja ili skida tablice.

Svjedok M.B. V. je na glavnom pretresu 29.06.2016.godine navela da je ona zaposlena u OŠ "J." kao nastavnik maternjeg jezika i književnosti i da je u vrijeme kada se desio predmetni događaj bila zamjenik direktora, a obzirom da se događaj desio prije pet godina ona je dosta detalja zaboravila. Ono čega se sjeća to je da je vidjela učiteljicu A. L. u čijem odjeljenju je učila A., sjeća se da je učiteljica bila usplahirena, to joj je ostalo najupečatljivije u sjećanju, zna samo da je plakala i bila vidno uznemirena. Ono što je istakla to je da ona nije bila očevidac događaja, dakle niti je vidjela djevojčicu, niti znam kako je djevojčica izašla iz škole, sve što zna o tome čula je iz priče učiteljice L., koja joj je rekla da su jednu djevojčicu iz njenog odjeljenja uzeli iz učionice, ali se ne sjeća i misli da ona tada nije ni znala ko je tu djevojčicu uzeo iz učionice ni kako ju je izveo, uopšte se ne sjeća da joj je učiteljica o tome pričala. Ona je odmah o ovom događaju obavijestila direktora škole i sa tim se završila sva njena obaveza. Nije ni kasnije saznala ko je djevojčicu A. izveo iz škole niti se o tome interesovala. Odgovarajući na pitanja zastupnika optužbe da li je svjedok ikada davala izjavu u fazi istrage, svjedok je navela da ona nikada nije stigla na red da bude saslušana, ranije je dolazila ali nije davala izjave. Na pitanje da li se na zapisniku o obavještenju prikupljenom od gradjanina CB B. broj Ku.... od 19.09.2011.godine nalazi njen potpis, pri čemu se pokazao navedeni zapisnik svjedoku, svjedok je navela da se na tom zapisniku nalazi njen potpis. Na pitanje punomoćnika oštećenog ko je bio direktor škole u tom periodu, svjedok je navela da je direktor bila L.R., a ona je i danas direktor. Ona se ne može sjetiti da li je učiteljica A. kontaktirala putem telefona zbog proteka vremena, ali zna da je vidjela, jer je do nje došla informacija o događaju, a na koji način ne može se sjetiti. Na pitanje da li se može sjetiti kada je vidjela učiteljicu gdje se nalazio njen kolega B. M. i da li ga je uopšte vidjela, svjedok je navela da koliko se sjeća ona je tada, kada je razgovarala sa učiteljicom A. vidjela kolegu B. M. ali se ne može sjetiti gdje se on u sklopu škole nalazio. Takodje se ne sjeća da li su bili u prizemlju škole ili na prvom spratu škole. Na pitanje da li je u školi primijetila prvooptuženu koja je prisutna u sudnici, svjedok nakon što je pogledala prvooptuženu K.E. je navela da istu nije vidjela, takodje ni ostale prisutne, optužene V. L., K. D. i V. S. koji se nalaze u sudnici nije vidjela tog dana. Nakon što je svjedoku od strane suda predložen iskaz svjedoka B. M., dat na zapisniku o glavnom pretresu od 16.02.2015.godine, u kom je svjedok B. M. naveo da su on i pomoćnica V. M. prilazili profesorici A. L., koju je jedan od momaka držao za ramena, te kako je sa spolje strane jedan momak držao vrata kako oni ne bi mogli da izađu, svjedok je navela da je moguće da se sve desilo kako je to i svjedok B. M. to opisao, ne negira da se to tako možda dogodilo, ali ona se zaista zbog proteka vremena tih detalja na može sjetiti. Ništa joj nije osvježilo sjećanje na taj događaj čitanje tog iskaza. Ne sumnja u istinitost iskaza kolega B. M. i iz tog razloga je i rekla da ostavlja mogućnost da je bila prisutna pored njega, ali ponavlja da se zbog proteka vremena toga ne može sjetiti.

Svjedok J. R. je na glavnom pretresu 29.06.2016.godine naveo da je on sa kolegom Lj. R. predmetnog dana bio u patroli, nalazili su se u službenom vozilu obzirom da su pripadnici CB B. na magistralnom putu B.- S. u mjestu B.. Iz dežurne službe im je javljeno da je potrebno da zaustave jedno vozilo uslučaju njegovog nailaska, ali se zbog proteka vremena nije mogao sjetiti marke i registracije tog vozila, jer se u tom vozilu nalazi majka i djevojčica iz škole "J.", sa još dva ili tri lica, ali zna da su po nailasku tog vozila koje se kretalo iz pravca B. u pravcu S. zaustavilo to vozilo, sjeća se da mu se vozač tog vozila čijeg se imena više ne sjeća, niti mu među prisutnim licima na glavnom pretresu može prepoznati lik, legitimisao kao kolega, na šta mu je on odgovorio da oni imaju dojavu i da moraju zaustaviti njihovo vozilo, na mjestu suvozača je bio još jedan muškarac, a na zadnjem sjedištu je primijetio žensku osobu, sa djevojčicom i još jednog muškarca. Svi koji su

bili u vozilu izgledali su uobičajeno, niko nije izgledao uznemireno, djevojčica za koju je kasnije saznao da se zove A. je izgledala potpuno normalno, nije primijetio da je uopšte uplakana, uznemirena, na njoj nije primijetio nikakve vidne povrede jer da jeste to bi sigurno konstatovao u službenoj zabilješci. Rečeno im je da se okrenu svojim vozilom i da krenu za njima, ne može se sa sigurnošću sjetiti da li su nekoga iz tog vozila prebacili u njihovo službeno vozilo, oni su postupili po naredjenju, krenuli su za njima, predali su ih u dežurnu službu i ne zna šta se dalje sa tim slučajem dogodilo. Odgovarajući na pitanja da li je djevojčica kada su došli na parking prostor ispred CB B. prišla policajcima ili je ostala pored majke i uopšte da opiše ponašanje djevojčice u dolasku do CB B., svjedok je naveo da je djevojčica svo vrijeme stajala pored majke, da bi on u slučaju da je po djevojčici vidio da je bila uplakana ili uznemirena, morao da reaguje i da to prijavi kako bi je povelu na ljekarski pregled, ali to nije bio slučaj. On je pojačanu pažnju obratio upravo zato što su u dolasku do policije dobili informaciju da se sumnja na otmicu djeteta što je njemu bilo dodatni razlog da obrati pojačanu pažnju na ponašanje djevojčice. Naveo je i da je postupao po nalogu dežurne službe, a od dežurne službe nije dobio nalog da vodi djevojčicu na ljekarski pregled.

Iz službene zabilješke Ku.br.... od 19.09.2011.godine se utvrđuje da su policijski službenici dana 19.09.2011.godine od strane dežurne službe PJ B. u 14,46 časova, obavješteni da je izvršena otmica maloljetnog ženskog djeteta iz Osnovne škole J., od strane NN izvršilaca, da ista koriste pmv. sa reg. oznakom PG - Postupajući po navedenom obavještenju u 15,10 časova su u mjestu B. zaustavili pmv. marke " P." reg. ozn. PG ... sa kojim je upravljao V. S., u vozilu su se nalazili V. L., koji je sjedio na zadnjem sjedištu iza vozača, K. D., koji se nalazio na mjestu suvozača, K. E. i K. A. koji su sjedjeli na zadnjim sjedištima. Prilikom zaustavljanja od vozača V. S. su zatražili dokumenta i isti im je saopštio da je službenik antiterorističke policije C. G., nakon čega im je predao dokumenta.

U dopisu Centra za socijalni rad za Opštine B. i U. od 27.11.2012.godine, navedeno je da maloljetna K. A. nije sposobna da shvati značaj prava da ne mora da svjedoči, te da u tom trenutku nije uputno da maloljetna A. svjedoči u krivičnom postupku.

Na glavnom pretresu predstavnici Centra za socijalni rad su naveli da su odnosi između okrivljene K.E. V. i njene ćerke A. uspostavljeni i da održavaju skladne odnose, a ovu činjenicu su naveli na glavnom pretresu dana 13.03.2013.godine. Predstavnik Centra za socijalni rad u B. A. R. navela da je Centar za socijalni rad i ranije bio mišljenja da se u ovoj krivično pravnoj stvari maloljetna A. ne sasluša, jer nije potrebno da se vraća i ponovno proživljava sav događaj koji se tada dogodio i od kog je već prošlo pet godina.

Uvidom u rješenje Višeg suda u P. Gž.br.1829/12-11 od 25.05.2012.godine, utvrđeno je da je odbijena žalba protivpredlagača K. S. S. kao neosnovana i rješenje Osnovnog suda u Baru R.br.25/11 od 16.03.2012.godine potvrđeno. Navedenim rješenjem R.br.25/11 od 16.03.2012.godine odlučeno je da se priznaje odluka suda reona H.grada M., broj No.... od 03.09.2008.godine po tužbi K.E. protiv K. S. S. za vraćanje maloljetnog djeteta i ista se izjednačava sa odlukom ovog suda i proizvodi pravno dejstvo u C. G..

Uvidom u rješenje Osnovnog suda u Baru Ip.br.73/12 od 09.10.2012.godine, utvrđeno je da je potvrđeno rješenje Osnovnog suda u Baru R.br.2/12 od 25.05.2012.godine, kojim je usvojen predlog predlagača K.E. i

određena privremena mjera kojom se nalaže protivniku predlagača K. S. da počev od prve nedelje od donošenja rješenja o određivanju privremene mjere omogući lični odnos mladb. K. A. sa majkom-predlagačom obezbjeđenja K.E..

Uvidom u rješenje Višeg suda u P. Gž.br.4783/12 od 16.11.2012.godine, utvrđeno je da je potvrđeno rješenje Osnovnog suda u Baru R.br.2/12 od 13.06.2012.godine.

Uvidom u pravosnažno rješenje Osnovnog suda u Baru R.br.25/11 od 16.03.2012.godine, utvrđeno je da je Osnovni sud u Baru priznao odluku suda reona H. grada M., br.... od 03.09.2008.godine, po tužbi K.E. protiv K. S., za vraćanje maloljetnog djeteta i ista se izjednačava sa odlukom ovog suda i proizvodi pravno dejstvo u C. G..

Uvidom u odluku gradskog suda M. oblasti od 21.03.2012.godine, prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M.E., utvrđeno je da je rješenjem Lj.g. s. M. o. od 23.maja 2007.godine, po tužbi K.E. V., odlučeno da K. A. S., rođena 15.maja 2003.godine, živi sa majkom K.E. V. na adresi M., ul. Č., ..., kao i da K. S. S. u korist K.E. V., plaća alimentaciju za izdržavanje maloljetne K. A. S..

Uvidom u dopis povjerniku predsjednika R. f. prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., utvrđeno je da je povjerenik P. R. F. za prava djeteta primio predstavku K.E. S. za zaštitu interesa maloljetne kćerke K. A. S..

Uvidom u odluku od 05.04.2007.godine suda M. o., prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., utvrđeno je da se K. E. obratila Lj. g. s. M. o. sa tužbom protiv K. S.S. o određivanju mjesta stanovanja djeteta i naplati alimentacije.

Uvidom u rješenje u ime R. F. od 03.09.2008.godine, koje je prevedeno od strane sudskog tumača za ruski jezik M.E., utvrđeno je da je navedenim rješenjem odlučeno da se maloljetna K. A. S., rođena 15.05.2003.godine u M., vrati od oca K. S. S., rođenog 04.10.1976.godine, i preda majci K.E. V., rođenoj 07.06.1979.godine.

Iz izvoda iz matične knjige rođenih za maloljetnu K. A. S., a koji je na ruskom jeziku, na glavnom pretresu je sudski tumač za ruski jezik N. B. izvršila prevodjenje istog, a u istom je navedeno da je maloljetna rođena 15.05.2003.godine u M., R., o čemu je bio unijet zapis u knjigu rođenih 11.06.2003.godine pod brojem ..., da je ime oca K. S. S. državljanin R., a ime majke K. E. V. državljanica R., i mjesto registracije H. odjeljenje matične službe grada M., a broj izvoda je

Iz izvoda iz registra kaznene evidencije M. p. KE na ime optuženog V. L. izdat od Ministarstva pravde CG pod brojem KE ... od 19.10.2016.godine, a koji je pribavljen putem Pris-a, utvrđeno je da isti nije osudjivan.

Iz izvoda iz registra kaznene evidencije Ministarstva pravde KE na ime optuženog K. D. izdat od Ministarstva pravde CG pod brojem KE ... od 19.10.2016.godine, a koji je pribavljen putem Pris-a, utvrđeno je da je isti osudjivan presudom Osnovnog suda u P. K.br.337/14 koja je postala pravosnažna dana 16.03.2015.godine zbog krivičnog djela ugrožavanje javnog saobraćaja iz čl.339 st.1 KZ CG kojom mu je izrečena uslovna osuda i utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca uslovno na jednu godinu kao i presudom Osnovnog suda u Kotoru K.br.294/13 koja je postala pravosnažna 23.05.2014.godine zbog krivičnog djela nasilničko ponašanje iz čl.399 Krivičnog zakonika Crne Gore kojom mu je izrečena uslovna osuda i utvrđena kazna zatvora u trajanju od šest mjeseci uslovno na jednu godinu i šest mjeseci.

Iz izvoda iz registra kaznene evidencije Ministarstva pravde KE na ime optuženog V. S. izdat od Ministarstva pravde CG pod brojem KE ... od 19.10.2016.godine, a koji je pribavljen putem Pris-a, utvrđeno je da je isti neosudjivan.

Ocjenom izvedenih dokaza utvrđeno je da je optužena K.E. V. izvršila krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore, a optuženi V. L., K. D. i V. S. krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 i 1 Krivičnog zakonika Crne Gore i krivičnog djela protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore, na način naveden u izreci presude.

Dokazima izvedenim u postupku sud je utvrdio da su optužena K.E. V. i oštećeni K. S. živjeli u vanbračnoj zajednici u M., u kojoj su dobili kćerku, K. A. koja je rođena 15.05.2003.godine, da je njihova vanbračna zajednica nakon rođenja njihove ćerke prestala i da oštećeni K. S. zajedno sa svojom malodobnom ćerkom A.S. napušta R. i dolazi u C. G. u B. gdje zasniva vanbračnu zajednicu sa J. K. i upisuje svoju ćerku A. u OŠ „J.“, gdje prijavljuje da je majka A. K. J.. Navedene činjenice sud je utvrdio iz odbrane optužene, kao i iz iskaza svjedoka oštećenog K. S.. Nadalje, utvrđeno je da optužena K.E. V. nije vidjela svoju kćerku od 2007.godine kada je maloljetnu K. A. njen otac, ovdje oštećeni K. S. doveo u C. G., te da je ista u sudskom postupku koji je okončan u R. f. izdejstvovala donošenje odluke suda reona H.grada M., br.... od 03.09.2008.godine, kojom je odlučeno da se maloljetna K. A. S. vrati od oca K. S. S. i preda majci, ovdje optuženoj K.E. V..

Optuženi u svojim odbranama negiraju izvršenje krivičnih djela koja im se stavljaju na teret, pri čemu optužena K.E. V. navodi da je nakon saznanja da se njena kćerka nalazi u C. G., u B. i da ide u OŠ „J.“ stupila u kontakt sa optuženim V. L., da je dana 19.09.2011.godine za nju je u B. došao okrivljeni K. D. kog je angažovao okrivljeni V. L. i zajedno su vozilom došli u B., da su prije ulaska u B. okrivljeni V. L. i V. S. došli njihovim vozilom, a zatim su svi pošli do škole da bi ona vidjela svoje dijete i po dolasku ispred škole „J.“ zajedno sa optuženima K. D. i V. L. je ušla u školu, dok je optuženi V. S. ostao u vozilu, da su nakon saznanja u kojoj se učionici nalazi njena kćerka A. K. otišli do učionice, ali da je ona naišla na nerazumjevanje A. učiteljice L. A. koja joj nije dozvolila da vidi svoju kćerku, pri čemu je optuženi V. L. prevodio i da, u trenutku kada je ugledala svoje dijete kod nje je proradio majčinski instikt, samo je htjela da pridje svom djetetu, što je i uradila, A. je pokazala njihove slike i rekla joj je da joj majka, da je odlučila da zagrli svoje dijete i tako je zajedno sa djetetom izašla iz učionice, kako to navodi u iskazu pred Osnovnim državnim tužiocem, dok je na glavnom pretresu od 30.03.2012.godine navela da je zbog činjenice da za sve ove godine nije naišla na

razumijevanje nadležnih organa, krenula u pravcu svojih kola sa djetetom u naručju, da zna da je optuženi V. L. ušao sa njom u učionicu, jer ga je pozvala, ali ne zna da li su on i optuženi K. D. bilo šta preduzeli, jer ništa nije vidjela osim svog djeteta, ali zna da učiteljicu L. A. niko nije fizički dirao od prisutnih, niti je iko nasrtao na nju, dok je na glavnom pretresu od 15.03.2016.godine navela da nikakvu silu nije primijenila, niti se događaj dogodio kako je to u optužnom predlogu navedeno, da je ona kćerku nakon što je razgovarala sa njom uzela za ruku, njena kćerka je ustala sa stolice, praktično su napravile tri koraka, došli su do sredine učionice, onda je učiteljica koja je bila u razredu počela da je sprečava da sa A. izađe iz učionice, učiteljica je počela da je hvata za ruke i da je gura od djevojčice, to je bilo pred izlazom iz učionice pred vratima i pošto je na neki način došlo do rasprave između nje i učiteljice, jer je ona nju sprečavala da izađe iz učionice, ona je kćerku uzela u naručje i od učionice do ulice je praktično nosila u naručju, da ona A. nije uopšte stiskala dok je nosila, ona je u tom periodu već bila velika djevojčica i da je željela mogla je nesmetano da se spusti iz njenog naručja i da se vrati u školu, što ona nije učinila. Istakla je da je ona u tom periodu teško hodala jer je imala povredjenu nogu i to ugradjenu šipku u nozi, u tom pravcu postoji i medicinska dokumentacija u spisima, i pošto je noga jako zaboljela kada je bila blizu kapije od škole zamalo je pala noseći nju u naručju, zbog toga se A. pridržala za kapiju od školske ograde da ne bi obje zajedno pale, da je A. prije nego što su ušle u vozilo, spustila ispred vozila, A. je sama ušla u kola i ona nikakvu silu nije primijenila da bi ona ušla u vozilo, već je ona to dobrovoljno učinila.

Takodje i optuženi V. L., K. D. i V. S. negiraju izvršenje krivičnih djela koja im se stavljaju na teret, u najbitnijem navodeći da su oni samo htjeli da pomognu optuženoj K.E. da vidi svoju kćerku, pri čemu optuženi K. D. negira da je sa optuženom K.E. iznio iz učionice maloljetnu oštećenu A. K., dok optuženi V. L. negira da je uhvatio za obje ruke učiteljicu L. A. i iste joj stavio iza leđa i tako je držao kako bi omogućio nesmetano iznošenje A. iz učionice i škole, od strane opzuženih K. D. i K.E. V. nakon čega je zadržao vrata od učionice kako bi onemogućio izlazak učiteljici.

Po ocjeni suda, odbrane optuženih su nelogične, kontradiktorne, bez uporišta u ostalim izvedenim dokazima i iste su očito date sa namjerom izbjegavanja krivice. Naime, optužena K.E. V. je prevashodno nedosljedna u svojoj odbrani, obzirom da momenat kada svoju kćerku K. A. izvodi iz učionice različito opisuje iznošenjem svake svoje odbrane, pa tako u prethodnom postupku navodi da je nakon što je kćerki A. pokazala njihove slike i rekla joj je da joj majka, da je odlučila da zagrli svoje dijete i tako je zajedno sa djetetom izašla iz učionice, zatim na glavnom pretresu od 30.03.2012.godine navodi da je krenula u pravcu svojih kola sa djetetom u naručju, dok je na glavnom pretresu od 15.03.2016.godine navela da nikakvu silu nije primijenila, niti se događaj dogodio kako je to u optužnom predlogu navedeno, da je ona kćerku nakon što je razgovarala sa njom uzela za ruku, njena kćerka je ustala sa stolice, praktično su napravile tri koraka, došli su do sredine učionice, onda je učiteljica koja je bila u razredu počela da je sprečava da sa A. izađe iz učionice, učiteljica je počela da je hvata za ruke i da je gura od djevojčice, pa je kćerku uzela u naručje i od učionice do ulice je praktično nosila u naručju, da je u tom periodu teško hodala jer je imala povredjenu nogu i to ugradjenu šipku u nozi i pošto je noga jako zaboljela kada je bila blizu kapije od škole zamalo je pala noseći nju u naručju, zbog toga se A. pridržala za kapiju od školske ograde da ne bi obje zajedno pale, da je A. prije nego što su ušle u vozilo, spustila ispred vozila, A. je sama ušla u kola i ona nikakvu silu nije primijenila da bi ona ušla u vozilo, već je ona to dobrovoljno učinila. Po ocjeni suda ove nedosljednosti posljedica su pokušaja optužene da svoj iskaz upodobi sa dokazima izvedenim u toku postupka i to se naročito odnosi na njenu odbranu datu na glavnom pretresu od 15.03.2016.godine kada je svoju odbranu pokušala da upodobi sa iskazom svjedoka B. M. koji je u svom iskazu naveo jedan detalj, a to je da je vidio djevojčicu da se drži za ogradu, što je očito razlog zbog kog optužena na glavnom pretresu koji se održava pet godina nakon

kritičnog događaja iznosi neke detalje koje do tada nije navodila, kao što je držanje njene kćerke za ogradu kako ne bi pale, a što je sasvim nelogično, jer protekom vremena detalji se uglavnom zaboravljaju, dok je kod optužene obratno, što ukazuje sudu da je njena odbrana usmjerena isključivo na izbjegavanje krivice, a ista je u cjelosti opovrgnuta jasnim, detaljnim i objektivnim iskazima svjedoka L. A., B. M., J. Z. i S. B., čijim je iskazima sud poklonio punu vjeru, a koji svojim iskazima takodje demantuju i odbrane optuženih K. D., V. L. i V. S.. Naime, iskazima ovih svjedoka u cjelosti su potvrđeni navodi optužbe i nesumnjivo je utvrđeno da su optužena K.E. V. zajedno sa optuženim V. L. i K. D. ušla u školu, a zatim u učionici u kojoj se nalazila oštećena A. K. na času, prišla sa jedne strane oštećenoj A., jednom rukom je dohvatila za ruku, a drugom rukom ispod potkoljenice, dok je sa druge strane okrivljeni K. D., jednom rukom uhvatio A. K. za ruku, a drugom ispod potkoljenice i istu bez njenog pristanka iznijeli iz učionice i iz škole, dok je optuženi V. L. uhvatio za obje ruke učiteljicu L. A. i iste joj stavio iza leđa i tako je držao kako bi omogućio nesmetano iznošenje oštećene A. K. iz učionice i škole od strane optuženih K. D. i K.E. V. nakon čega je zadržao vrata od učionice kako bi onemogućio izlazak učiteljici, nakon čega su svi izašli iz škole, unijeli A. u PMV marke „P.“ reg.ozn. PG ..., kojim je ispred škole čekao V. S., kada su svi ušli u vozilo i krenuli u pravcu S., pa su na ovaj način protivpravno oduzeli i ograničili slobodu kretanja maloljetnoj A. K..

Svjedok L. A. je na potpuno jasan i decidan način potvrdila da su dana 19.09.2011.godine u učionicu ušli ovdje optuženi K.E. V., K. D. i V. L., da joj je optužena K.E. rekla da je majka njene učenice A. K., ali da njoj to nije bilo poznato, da je rekla da će pozvati direktoricu škole, nakon čega je optužena K.E. prišla djetetu, istu nije razumjela jer je govorila na ruskom, a djevojčica je ustala i govorila “ne” i sakrila se iza nje, zbog čega je ona rekla optuženoj da ostave dijete, a onda je najverovatnije osoba sa kojom je razgovarala i koja je prevodila sa ruskog jezika, a u pitanju je optuženi V. L. dohvatilo za ruke koje joj je stavio iza leđa, dok je drugo lice, optuženi K. D. zajedno sa optuženom dohvatilo A. i to jednom rukom za njenu ruku, a drugom rukom za potkoljenu noge, podiglo je visoko, a zatim je zajedno sa optuženom iznio djevojčicu iz učionice, dok je optuženi V. L. zadržavao vrata sa spoljašnje strane i nije joj dozvolio da izađe, a prethodno je odgurnuo na jednu полицu od knjiga, da bi nakon toga istrčali iz škole, te da je izašla za njima, ali nije vidjela ništa osim kad je vozilo krenulo. Iskaz svjedoka L. A. u cjelosti je potvrđen iskazom svjedoka B. M. koji je potvrdio da je kritičnog dana čuo vik, izašao je iz prostorije u kojoj se nalazio i primijetio jednog momka kako drži učiteljicu A. L., vidio je da je istu odgurnuo, izašao napolje, a zatim zatvorio vrata sa spoljne strane, tako da je onemogućio učiteljicu i njega da izađu napolje, a obzirom da su vrata u staklu, vidio je da optužena K.E. drži jedno dijete u naručju, zatim je vidio kako se dijete drži rukama za ogradu, a zatim i kako je prišao jedan momak i pomogao joj da uzme dijete i odvede u auto, stekao je utisak da je dijete plakalo, ali to nije mogao da čuje jer su bila zatvorena vrata, da je optužena djevojčicu po njegovom utisku vukla za ruku tj. obgrlila je rukama i izgledalo je kao da se djevojčica ne kreće svojevolumno i opirala se da hoda sa njom, a da je optužena od izlazne kapije škole pa do vozila koje je bilo udaljeno oko 10 metara od kapije nosila dijete u naručju, jer se djevojčica prethodno držala za školsku kapiju, a jedan od muškaraca koji su bili sa njom u društvu joj je u tome da odnesu djevojčicu do kola pomogao, ali on ne može da se izjasni ko, jer se ne sjeća lika tog muškarca. Da oštećena A. K. nije svojevolumno ušla u vozilo potvrđuje se iskazima svjedoka J. Z. i S. B. koji su u svojim iskazima naveli i to svjedok J. Z. da je predmetnog dana vidio da je majka vodila dijete, da je jedno vozilo bilo ispred škole, da su to dijete ubacili u vozilo i odvezli ga, kao i da je djevojčica vikala, plakala i otimala se, dok je svjedok S. B. navela da je kritične prilike, tj. dana 19.09.2011.godine, ispred marketa M. vidjela jedno dijete, jednu ženu i dva muškarca koji su iz vozila bez reg. tablica prebacili dijete u drugo vozilo, a zatim su svi prešli u drugo vozilo sa registrarskim tablicama. Sama činjenica da su optuženi iz B. u B. došli sa dva vozila, da su od škole “J.” gdje su uzeli oštećenu, pa do marketa M. došli jednim vozilom i zatim prešli u drugo vozilo kojim je upravljao optuženi V. S., govori u prilog zaključka suda da je optužena K.E. navedenog dana došla u školu “J.” sa namjerom da sa sobom odvede svoju kćerku i upotrebom sile samovlasno pribavljala pravo za koje smatra da joj pripada uspostavljanjem roditeljskog prava nad svojom maloljetnom ćerkom A.S. koja živi sa svojim ocem K. S. S. u B., dok su optuženi V. L., K. D. i V. S. samovlasno pribavljali pravo za drugog - K. E. V. koje pravo ona smatra da joj pripada, pri čemu su optuženi K. D., V. L. i V. S., nakon

što je oštećena A. K. unijeta u PMV marke „P.“ reg.ozn. PG ... istoj protivpravno oduzeli i ograničili slobodu kretanja, a koja se ogleda u činjenici da je oštećena A. K. dovedena u situaciju da joj je ograničena sloboda kretanja, jer je ista unošenjem i zatvaranjem u putničko motorno vozilo u kretanju onemogućena da izađe iz istog.

Sud je iz odbrane optužene K.E. utvrdio, da je u dužem vremenskom periodu, kako pred inostranim tako i pred domaćim pravosudnim organima nastojala izdejsstvovati odluku o utvrđenju svojih roditeljskih prava, te vraćanju djeteta radi vršenja roditeljskih prava i dužnosti, a što je potvrđeno i provedenim materijalnim dokazima odnosno rješenjem Višeg suda u P. Gž.br.1829/12-11 od 25.05.2012.godine, rješenjem Osnovnog suda u Baru Ip.br.73/12 od 09.10.2012.godine, rješenjem Višeg suda u P. Gž.br.4783/12 od 16.11.2012.godine, pravosnažnim rješenjem Osnovnog suda u Baru R.br.25/11 od 16.03.2012.godine, odluke gradskog suda M. oblasti od 21.03.2012.godine, prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., dopisom povjerniku predsjednika R. f. prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., odlukom od 05.04.2007.godine suda M. oblasti, prevedene od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., rješenjem u ime R. F. od 03.09.2008. godine, koje je prevedeno od strane sudskog tumača za ruski jezik M. E., nesumnjivo je da je u kritično vrijeme znala da se pomenute odluke donose isključivo u sudskim postupcima odnosno da se u djelo sprovode mjerama koje su zakonom propisane, tako da joj nije moglo biti nepoznato da se oduzimanje i predaja djeteta radi vršenja roditeljskih prava i dužnosti sprovodi u skladu sa odredbama Zakona o izvršnom postupku, a na što upućuje i činjenica da je tokom 2008.godine pokrenula postupke za priznavanje do tada donijetih stranih sudskih odluka i njeno decidno izjašnjenje da je zahtjev za priznanje strane sudske odluke predala sudu 13.09.2011.godine i predmet je evidentiran kod Osnovnog suda u Baru R.br.25/11, a koji se odnosi na odluku suda reona H. grada M., br.... od 03.09.2008.godine, kojom je odlučeno da se maloljetna K. A. S. vrati od oca K. S. S. i preda majci, ovdje optuženoj K.E. V..

Kritične prilike optužena K.E. je pribavljala svoje pravo (roditeljsko pravo) preduzimajući inkriminisane radnje kako je to bliže opisano izrekom ove presude, jer je znala da svoje roditeljsko pravo a kao što je to naprijed navedeno, mogla pribaviti u skladu sa Zakonom o izvršnom postupku, budući da je po profesiji advokat. Dakle, optužena je ostvarivala svoje roditeljsko pravo sredstvima i na način koji nijesu dozvoljeni, odnosno svoje pravo je ostvarivala na nedozvoljen način. Pri tom, ista je ovo pravo pribavila upotrebom sile. Silom se smatra upotreba snage prema nekom licu koja je upravljena na to da ono izvrši određenu radnju (činjenje ili nečinjenje), a najčešće se upotrebljava radi savladjivanja otpora nekog lica, pri čemu nije bitno da li je otpora bilo, dovoljno je da se otpor očekivao. U konkretnom slučaju optužena je primjenila silu prema svojoj kćerci, maloljetnoj A. K., u to vrijeme staroj svega 8 godina, na način što je prišla sa jedne strane oštećenoj A., jednom rukom je dohvatila za ruku, a drugom rukom ispod potkoljenice, dok je sa druge strane okrivljeni K. D., jednom rukom uhvatio A. K. za ruku, a drugom ispod potkoljenice i istu bez njenog pristanka iznijeli iz učionice i iz škole, a o primjeni sile jasno svjedoči svjedok B. M. koji je decidan u svom iskazu da se oštećena K. A. bez svoje volje kretala prema vozilu, da je imao utisak da optužena vuče djevojčicu, da se ista držala za ogradu od škole, iz kog razloga je optužena uzela u naručje i unijela u vozilo, dakle oštećena je pokazivala otpor koji je optužena savladala upravo primjenom sile, o čemu svjedoči i svjedok J. Z. ističući da je predmetnog dana vidio da je majka vodila dijete, da je jedno vozilo bilo ispred škole, da su to dijete ubacili u vozilo i odvezli ga, kao i da je djevojčica vikala, plakala i otimala se.

Imajući u vidu naprijed iznijeto, u toku postupka je takođe utvrđeno da su optuženi V. L., K. D. i V. S. samovlasno pribavljali pravo za drugoga, u konkretnom slučaju pribavljali pravo za optuženu K.E., budući da

se iz odbrana svih optuženih izvodi jasan zaključak da je dana 19.09.2011.godine za optuženicu K.E. u B. došao optuženik K. D. koga je angažovao optuženik V. L., da su zajedno vozilom krenuli za B., a koje vozilo je bilo iznajmljeno od rent-a-car, da su prije ulaska u B., gdje su se sastali sa optuženima V. L. i V. S. koji su parkirali svoje vozilo i prešli u njihovo vozilo, da bi zatim pošli do škole "J." a kada su došli ispred škole J., optuženica K.E. je zajedno sa optuženima K. D. i V. L. ušla u školu, dok je V. S. ostao u vozilu, te da je optuženica prišla sa jedne strane oštećenoj K. A., jednom rukom je dohvatila za ruku, a drugom rukom ispod potkoljenice, dok je sa druge strane optuženik K. D., jednom rukom uhvatio A. K. za ruku, a drugom ispod potkoljenice i istu bez njenog pristanka iznijeli iz učionice i iz škole, a potom unijeli u vozilo, kojim inkriminiranim radnjama su ostvarili sva bitna obilježja krivičnog djela samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika. Takođe, u toku postupka je iskazima svjedoka L. A., B. M. i J. Z. utvrđeno da su u učionici u kojoj se nalazila oštećena A. na času, zajedno sa optuženom K.E. ušli optuženik V. L. i K. D., kada je optuženica K.E. prišla sa jedne strane oštećenoj A. jednom rukom je dohvatila za ruku, a drugom ispod potkoljenice, dok je sa druge strane optuženik K. D., jednom rukom uhvatio A. za ruku, a drugom ispod potkoljenice, i istu bez njenog pristanka iznijeli iz učionice i iz škole, dok je optuženik V. L. uhvatio za obje ruke učiteljicu L. A. iste joj stavio iza leđa i tako je držao kako bi omogućio nesmetano iznošenje A. iz škole, nakon čega je zadržao vrata od učionice kako bi onemogućio izlazak učiteljici, a nakon toga su svi izašli iz škole gdje ih je čekao okrivljeni V. S., kada su svi ušli u vozilo i krenuli u pravcu S., kojim radnjama su okrivljeni V. L., K. D. i V. S. izvršili i krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika, jer su svojim radnjama maloljetnu K. A. lišili slobode, budući da je A. od strane optuženih na protivpravan način lišena mogućnosti slobodnog kretanja a koja se ogleda u činjenici da je oštećena A. K. dovedena u situaciju da joj je ograničena sloboda kretanja, jer je ista unošenjem i zatvaranjem u putničko motorno vozilo u kretanju onemogućena da izađe iz istog.

Cijeneci subjektivni odnos optužene K.E. V. prema izvršenom krivičnom djelu, sud je utvrdio da je optuženica krivično djelo izvršila sa direktnim umišljajem jer je bila svjesna da upotrebom sile koju je primjenila prema oštećenoj K. A. samovlasno pribavlja roditeljsko pravo za koje smatra da joj pripada, što je i htjela.

Cijeneci subjektivni odnos optuženih V. L., K. D. i V. S. prema izvršenom krivičnom djelu samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 u vezi st.1 Krivičnog zakonika, sud je utvrdio da su optuženi postupajući na način kako je to navedeno u izreci presude krivično djelo izvršili sa direktnim umišljajem jer su bili svjesni svog djela i htjeli njegovo izvršenje, odnosno bili su svjesni da pribavljaju za optuženu K.E. pravo koje ona smatra da joj pripada, iako su znali da je njihovo djelo zabranjeno. Takođe i u odnosu na krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika optuženi su postupali sa direktnim umišljajem, jer su bili svjesni da maloljetnu K. A. lišavaju slobode kretanja, a bili su svjesni i da to čine protivpravno, što su i htjeli.

- Odlučujući se za krivičnu sankciju, sud je na strani optuženih cijenio sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti iz čl.42 KZ CG. Od olakšavajućih okolnosti sud je na strani okrivljene K.E. cijenio da je majka jednog maloljetnog djeteta, pobude zbog kojih je izvršila predmetno krivično djelo, odnosno životno razumljiv majčinski instikt optužene u trenutku kada je nakon dužeg vremena ugledala svoju kćerku A., dok otežavajućih okolnosti na strani optužene nije bilo. Od olakšavajućih okolnosti na strani optuženih V. L., K. D. i V. S. sud je cijenio i to na strani optuženog V. L. njegov raniji život, jer isti nije osudjivan, na strani optuženog K. D. od olakšavajućih okolnosti cijenio je njegove porodične prilike, jer je otac jednog djeteta, dok je kao otežavajuću okolnost na strani optuženog K. D. cijenio njegovu osudjivanost, dok je na strani okrivljenog V. S. od olakšavajućih okolnosti cijenio njegov raniji život, jer nije osudjivan, dok otežavajućih okolnosti na strani optuženih V. L. i V. S. nije bilo. Polazeći od navedenog sud je optuženoj K.E. izrekao uslovnu osudu kojom joj

je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca i istovremeno odredio da se kazna neće izvršiti ukoliko optužena u roku od jedne godine po pravosnažnosti presude ne izvrši novo krivično djelo, nalazeći da će upozorenje uz prijetnju kazne u smislu čl.52 st.2 KZ CG u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija iz čl.4 st.2 KZ CG u dovoljnoj mjeri uticati na optuženu da više ne vrši krivična djela.

Sud je optuženima V. L. i V. S., primjenom čl.48 KZ-a prethodno utvrdio za krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 u vezi st.1 KZ kaznu zatvora u trajanju od po 3 (tri) mjeseca, a za krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 KZ, kaznu zatvora u trajanju od po 30 (trideset) dana, te optuženima izrekao uslovnu osudu kojom je utvrdio jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od po 3 (tri) mjeseca i 15 (petnaest) dana, određujući da se navedena kazna neće izvršiti ukoliko optuženi za vrijeme od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci po pravosnažnosti presude ne izvrše novo krivično djelo, te da će se tako izrečenom sankcijom u dovoljnoj mjeri uticati na optužene da ubuduće ne vrše krivična djela čime će se ostvariti svrha uslovne osude iz čl.52, čl.53 i čl.54 Krivičnog zakonika, a sve u okviru opšte svrhe krivičnih sankcija iz čl.4 st.2 Krivičnog zakonika.

Sud je optuženom K. D., imajući u vidu gore navedene olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, pri tom, cijeneći ličnost optuženog, te imajući u vidu da je pristao na izricanje kazne rada u javnom interesu, primjenom čl.48 KZ-a prethodno utvrdio za krivično djelo samovlašće iz čl.384 st.4 u vezi st.2 i 1 Krivičnog zakonika Crne Gore kaznu rada u javnom interesu u trajanju od 120 (stodvadeset) časova, dok je za krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 Krivičnog zakonika Crne Gore kaznu rada u javnom interesu u trajanju od 60 (šezdeset) časova, pa je istog na osnovu čl.41 Krivičnog zakonika, osudio na jedinstvenu kaznu rada u javnom interesu u trajanju od 180 (stoosamdeset) časova, a koje se ima izvršiti za vrijeme od 6 mjeseci, s tim što kazna ne može biti duža od 60 časova u toku jednog mjeseca, nalazeći da će se ovakvom kaznom postići svrha kažnjavanja iz čl.32 Krivičnog zakonika i na taj način dovoljno uticati na optuženog K. D. da u buduću ne vrši ista ili slična krivična djela, a u okviru opšte svrhe propisivanja i izricanja krivičnih sankcija iz čl.4 st.2 Krivičnog zakonika.

Ukoliko optuženi K. D. ne bude vršio rad u javnom interesu, na osnovu čl.41 st.6 Krivičnog zakonika, ta kazna će se zamijeniti kaznom zatvora, tako što će se svakih 60 časova rada u javnom interesu zamijeniti kaznom zatvora u trajanju od jednog mjeseca.

Sud je precizirao dispozitiv optužnog predloga navodeći u istom puno ime i prezime optužene K.E. V.. Ocijenjeno da se navedenim preciziranjem ostaje u okviru istog životnog događaja i da se njime ne narušava identitet optužbe i presude.

Sud je cijenio i ostale provedene dokaze, ali kod ovakvog utvrđenog činjeničnog stanja smatra da nisu od uticaja za drugačije presuđenje u ovoj krivično pravnoj stvari.

Optuženi V. L. je u završnoj riječi istakao prigovor apsolutne zastarjelosti krivičnog gonjenja u odnosu na krivično djelo protivpravno lišenje slobode iz čl.162 st.1 KZ. Međutim, po ocjeni suda taj prigovor je

neosnovan, obzirom da je krivično djelo učinjeno na štetu maloljetnog lica, oštećene maloljetne K. A., a čl.125 st.3 KZ CG propisano je da zastarijevanje krivičnog gonjenja za djelo učinjeno na štetu maloljetnog lica ne teče dok to lice ne navrši 18.godina, a u konkretnom slučaju oštećena K. A. u vrijeme donošenja presude ima 13.godina.

Oštećeni K. S. se radi ostvarivanja imovinskopravnog zahtjeva upućuje na parnični postupak, a sve shodno čl.239 st.2 ZKP-a.

Odluka o troškovima krivičnog postupka zasniva se na odredbi člana 226-229 ZKP-a. Optuženi su dužni da na ime sudskog paušala koji je odmjerjen shodno složenosti i trajanju postupka imovinskim prilikama optuženih isplate iznos od po 50,00 eura, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Punomoćnik oštećenog K. S., advokat Dj. J., je u završnoj riječi tražio da mu optuženi solidarno naknade troškove njegovog angažovanja shodno čl.226 st.2 tač.8 ZKP-a, o kojim troškovima će sud odlučiti posebnim rješenjem.

Na osnovu izloženog, primjenom čl.374 Zakonika o krivičnom postupku odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U BARU

Dana 24.10.2016.godine

Zapisničar, S U D I J A,

Zorica Ivanović Tamara Spasojević

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba Višem sudu u P. u roku od 8 dana od dana prijema pismenog otpavka, a preko ovog suda.

DN-a:

- ODT-u

- okrivljenima

- braniocu okrivljenih adv. T. N.

- u spise

Nakon pravosnažnosti

- punomoćniku oštećenog adv. Dj. J.